

Акація біла цвіла і шипшина цвіла,
Росли у підпіллі і тюрмах Жовтневі легенди,
І туберкульоз пролітав, ніби чорна стріла,
І клятви червоні писав на дівочих легенях.

О де ви, обличчя бліді і червоні уста,
Де петлям Петлюри й Денікіна кинуті шиї?
З чиїх це сорочок розстріляних в мене вроста
Крізь рот мій акація біла й червона шипшина?

О де ви тепер, ті, що стали б мої вчителі,
Чию сивину я б зігріла щоками своїми?
Але не жалій, не жалій, не жалій, не жалій —
Вони залишились прекрасними і молодими!

А тих, чия правда несправедна і не одна,
Їх ночі весняні замучують жахом провини,
В їх мертвих тілах, наче помста проста і страшна, —
Колючка акації, аж по руків'я — шипшини!

Акація біла цвіте — підвелися мечі!
Шипшина червона пала — прапори піднеслися!
Хто ходить, співає, хто кличе мене уночі,
Хто в листі обличчя колише?..

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

